קבורת חמורים היא זו לר' יוחנן דעביד להו

בקרן זוית והא נגעי כוכין להדדי אמר רב אשי

במעמיק דאי לא תימא הכי ארבע מערות לר'

ט) [גריפן במוכסקן מחיק גריפן שוין. ערוך ערך חרת ג'], ב) [עי׳ מ״ש על הגליון צ״מ ט.], ג) סוכה

דף ח. [עירובין נז. וש"נ], ד) אהלות פט"ז מ"ג נזיר סד:,

ה) נ"ח חלח, ו) בדפום פיוחרו

פוניר פניר זה ז) ובתוחחת שח

ייר כיור זה, ז) [במוספתח שם וכח דליתא], ח) הליור לעיל יך לכאן והוא ע"פ הרש"ל יהרש"ש, ט) שייך לעיל ע"א,

הגהות הב"ח

(ל) רשב"ם ד"ה כמה הויל וכו׳

דבנזיר דף ס"ה ע"ל איתל להדיא דשיעור תפיסה הוא ג'

:מצעות ע"ם

מוסף רש"י

כל אמתא בריבועא אמתא

תוספת שני חומשים, כך שיערו

מכמים (חורה ח.). המוצא מת

מושכב כדרכו ולם יושב ולם

כושכב כדרכו. ונט יוטב ונט ראשו בין ירכותיו ולא הרוג (נדיר סד:). גוטלו ואת תפוסתו. ומפנהו למקוס אחר ואינו חושש

שיש כאן במקום הזה שום מת אחר, ומותר לו להלך בכל מקום,

מוסף תוספות

א. דהא דתנן מצא ג' מתים מושכבים כדרכז דקנו מקומז

א. דהא דתון מצא ג' מתים מושכבים כדרכן דקנו מקומן זיש להן שכונת קברות וגו'.

רש"י מיר סה. ב. עיין בסוף התוס' הטעם מה. והרמב"ן

. כתב טעם אחר וז״ל: מפני

כתב טעם אחו הדיץ: מעני שאנו אומרים גויים הם או לאקראי נקברו שם שאלו לשם קבר עולם נקברו שם היו יודעין כמו שהאחר ידוע.

וכן אם מלא שנים (נזיר

מערה אמונה אמ

פה א מיי׳ פ״ט מהל׳ טומלת

רבינו נרשום

קבורת חמורים היא זו ואיכא זילותא דשכבא. אלא אמר רבי יוחנן הכי מנח להו בקרן זוית באותה חצי אמה שפנוי בכותל באתה חצי אמה שפנוי בכותל אורך המערה שיש הפרש מן אורך הכראשון כתל הרוחב לכוך הראשון באותה חצי אמה חופר וקובע האחד וכן נמי לאידך גיסא דפתח בסוף כותל הפנוי גיסא דפתח מה של כותל הפנוי אורם בייונים בייונים אורם בייונים אורם בייונים בייונים בייונים אורם בייונים ביי עביד אידך כוך דהשתא לא מיתדשי וליכא למיחש משום מיתו שי דליכא למיחש משום טומאה בחצר דלא נפקי כלל בחצר. ומקשי׳ לר׳ יוחנן אכתי איכא למיחש משום זילותא רשכבי דהא נגעי כוכיז בהדדי ז שכבי רוא גגעי כוכין בהדי שיפחת כוך של זוית זה בכוך הראשון משום דכל כוף וכוך רחבו אמה וקרן זוית אינו אלא חצי אמה והיכי מצינן לאוקמי כוך מאמה רוחב בחצי אמה כוך מאמה רוחב בחצי אמה בקרן זוית אא"כ מתערבין ביתד הכוכין לפי שלשני כוכין אין להם מקום אלא אמה וחצי וכל אחד צריך לו אמה נמצא שיהו ב' הארונים מורכבין זה על זה חצי אמה נוגעין זה בזה על זה חצי אמה נהגעין זה בזה ולדברי הכל שמעינן ממתניי דמרחיקין כוך מחבירו אמה שלימה. ואית דמפרשי בקרן זוית דאידך כותל שכנגד הפתח שיש לכל צד חצי אמה הפתח שיש לכל צד חצי אמה פנוי פנוי מכאן וחצי אמה פנוי מכאן ובאותו אלכסון הזוית חופר הכוך ולא קא נגע באחריני. ומקשי׳ נמי סוף סוף הכא בפתח הכוך שאין לו אלא חצי אמה מכאן וחצי אמה מכאן דהיינו כשיעור רוחב מכאן יוויינו כשיבון יוויב הכוך בלבד הא קא נגעי האי אמצעי שבקרן להאי כוך ראשון דהאי כותל ולהאי כוך דהאי כותל. ומתרץ לתרוייהו לישנא. אלא אמר רב אשי לעולם בקרן זוית מוקים להו ואפי׳ אחד לימין זוית כותל הפתח ואחד לשמאל ומצית לתרוצי דלא נגעי כוכין הדדי. . דהכא במאי עסקינן דמעמיק דהכא במאי עסקינן דמעמיק האי כוך בקרן זוית שמעמיק וחופר מתחת אמה של כוך הראשון שבאורך הכותל דהשתא יש הפסק קרקע עובי אמה בינתים דלא נגעי באידך כוך דאי לא תימא הכי כדתריצנא בהעמיק אלא קס״ד למימר דעביד לה שוה בשוה לאורך אי הכי ד' מערות דקתני לר״ש במתני׳ דעביד בכל כותל חצר מערה שברחבה של כל אחת כרוחב כותל החצר חוץ מאחת שמקצרה חוץ מאחת שמקצרה מן הכותל שבאותה כניסה נכנסין לחצר. אי עביד להו לכל הני כוכין f) דהכי ד' אמות שוה בשוה אישתכח דקא נגעי בוכין אהדדי אותן שסמוכין לזוית החצר לפי כי ד' מערות מקיפות החצר והחצר באמצע מקיפות החצר החצר המחצר הממצע וכל מערה """ כוכין בכל מערה """ כוכין ומתחלקין הכוכין ד' מכאן באורך וד' מכאן באידך גיסא פתח המערה וכן לכל מערות שתח המערה וכן לכל מערות וערישיי העתמהים רצונים וערישיי העתמהים רצונים באורך ועכשיו כשתקבע הכותל ד' כוכין . הכותל ד' כוכין במערה שבמזרח החצר לדרום המערה שבמון ווחוצו לדודם המעדה ד' כוכין ובאורך כותל המערה שבדרום החצר ד' כוכין לצפון המערה לכניסת המערה נמצא שאותן ב' כוכין שבצפון המערה שעומדות בדרום החצר ואותן ב' כוכין לכניסת המערה שעומדים במזרח החצר נוגעין ונכנסין יה בזה אותן שנים מזה

הארון שהוא ד' אמות בכוך שהוא באורך המערה ואפי׳ השתא שהמערה שהיא רחבה ארבע קשיא אמתא באמתא היכי יתיב אלא שלא היתה רחבה ארבע בלמלום אלא יותר

מטנו מארבט אמות ועוד יש לפרש דלכל

הפחות הפתח רחב שתי אמות ומחלה ואותו שבימין רחוק אמה מקרן זוית ושבשמחל חלי אמהים וכן נראה לר"י וצריך לדקדק היאך יורדין מחצר למערה שאם היה חלר משפיל והולד במקום שנכנסין לארבע מערות של ארבע רוחותיה אם כן לא היה ראוי להשתמש מטה וקובריה אלא ודאי החלר היה שש על שש שוה ודרך הסולם היו יורדין מן החצר למערה או מורדות היו מן החצר למערה: ש דעביד להו במין נגר. והא דתנן בסוף נזיר (דף

סד:) המולא מת מושכב כדרכו ואמר בגמרא מושכב פרט ליושב לר' יוסי

ברוחב המערה או באורך המערה בין כוך לכוך באמה שבינתים ויעמיק וי"ל לפי שהיה מקלקל כותל המערה והיה קרקע נופל והכוכין

היו מקלקלין הואיל וזה הכוך שמעמיק הולך באותו לד ששאר כוכין הולכין אבל בקרן זוית אינו כן: המוצא מת מושכב בדרבו. בפ"ב דנזיר (דף סה.) אמר המולא פרט למלוי ופ"ה א פרט לידוע אם אחד מהן ידוע והשנים אינן ידועים ב וקשה לפי׳ דמדממעט מלוי משמע דגריע טפי אחד ידוע ושנים תחלה משנים ידועים ואחד תחלה מדקממעט ליה וזה אינו דכך שוה זה כמו זה דבין שנים ידועים ואחד תחלה בין אחד ידוע ושנים תחלה אין להן שכונת קברות עד שיהו שלשתן ידועים או שלשתן תחלה כדאמר בנזירג ונראה לר"י פרט

לשם שכל מה שנכנס הכוך שבקרן בקרקע מתרחק מן הכוכין שמכאן ומכאן הרבה אבל בכל המערה אי אפשר עוד שהרי יש כוכין שיהו נוגעים בכל לד. כן נראה בעיני ועיקר: דאי לא סימא הרי. אלא כל הכוכין שבמערות בשוה הן ואין זה גבוה מזה כלל: א"ל ארבע מערות לר"ש היכי עביד להו. לכוכין של מערה מזרחית ושל מערה דרומית והוא הדין לכל שתי המערות הסמוכות זו לזו: והא קנגעי כוכין אהדדי. כוך של מערה מזרחית שבקרן דרומית מערבית רחוק חלי אמה מן הזוית נכנס הוא לחוך כוך של מערה דרומית באותו שבכותל מורחי שהוא בקרן מורחית לפונית כזה ב דכיון דאין זה רחוק מן הזוית אלא חלי אמה וזה שבא אכרו כנגד רחבו אינו רחוק מן הזוית אלא חלי אמה נמלא כל אחד נכנס בשל חבירו שלש אמות ומחלה: רב הונא בריה דרב יהושע אמר. מהכא לא תפשוט דלעולם שוין הן ואינו מעמיק ואפי׳ הכי לא נגעי כוכין דארבע מערות בהדדי משום דעבידי כחרותא עשויין הכוכין של שתי המערות באלכסון כחריות של דקל כזה ג: כמה הויא להו. הקרקע של כותלי שתי המערות שבהן יונאין ח' כוכין כחרותא ח' אמות על ח' אמות מרובעות הוי אותו קרקע באורך ב' הכתלים אחד שתי ואחד ערב דהוי להו אלכסונה ח' אמות וט"ז חומשים דהיינו חד סרי אמה וחומשא היאך יתכן לנאת דרך אותו אלכסון ח' כוכין של שמונה אמות ושבעה היאך יתכן לנאת דרך אותו אלכסון ח' כוכין של שמונה אמות הרי ט"ו אמה ואיהו לא הי"א אמה ובעל כרחך כיון דאורך הכוכין ארבע אמות (6) כולן יונאין ונוגעין

באלכסון ויוצאין דרך שם 0: ברוחא היא. ולא מחוקמא דר"ש אלא במעמיק והכא נמי במעמיק כדאמרן: ואיבעית אימא. לא חיקו להנך שני כוכין ולא לארבע מערוח דר"ש במעמיק אלא כדאמר רב שישא כו' לקמן בשמעחין וקב:]: ה"ג בנפלי. אוחן שני כוכין עושה אותן בתוך חלי אמה הריקנים וללשון אחרון בתוך האמה הריקנים שבקרן זוים בשוה לכוך ויעשנו קלר ללורך לתת שם נפלים וכיון דקלר הוא אינו מזיק כל כך לכוך גדול שבלידו אלא שיהא משהו כוחל בינחים ואחא ר' שמעון לאורויי דמנהג בונה קבר לעשות שם שני כוכין לנורך נפלים ולר׳ שמעון נמי הכוכין שהן בתוך הארבע אמות של מערה השנית קברי נפל הן שאין ארכן אלא חני אמה והלכך אין כוכין הללו נכנסין לתוך ארכן: פנן הסם. בסוף מסכת מיר: המולא מס. חחלה שלא נודע עד עכשיו שהיה כאן מת אי נמי נודע שיש כאן מת ואחר כך מלא שנים אחרים תחלה שלא היו ידועין לא הוי שכונת קברות לקנות מקומן אלא נוטלן ואת תפוסתן עד שיהיו שלשה ידועין או שלשה תחלה כדתניא בשילהי מסכת נזיר והכי גמירי לה: **מת מושכב כדרכו נוטלו ואת חפוסחו.** אם רוצה לעשות שם טהרות מפנהו למת משום דלא קנה מקומו כל זמן דלא הוו שלשה דאיכא למימר לא היה המקום הזה מקום קבורה אלא על ידי הדחק שלא היה להם פנאי להוליכו לבית הקברות קברוהו לשם ומיהו כיון דמת הוא ולא הרוג ומושכב כדרכו נוטל גם את תפוסתו כדמפרש במסכת נזיר (דף סה.) כמה שיעור תפוסה פירש ר״א י (ברבי לדוק) נוטל עפר תיחוח (כי וחופר שלשה טפחים בקרקע בחולה ונוטל הכל דחשיבי כרקב של מת ונפקא לן מדכתיב [בראשית מו] ונשאתני ממלרים ממלרים טול עמי כלומר מקרקע מלרים. אבל אם הוי הרוג שתנאוהו מגויד לא קנה מקומו כלל אפילו לתפוסה דאיכא למימר שם נהרג ונפל וכן אם לא מושכב כדרכו איכא לספוקי בעכו"ם ואין לו תפוסה וגם אם יהיו שלשה אין להם דין שכונת קברות אלא נוטלן כולן משם כדדייקינן התם להך משנה המוצא פרט למצוי כלומר פרט לידוע שאם אחד מהן ידוע ושנים תחלה לא מיחני בסיפא גבי מצא שלשה הרי זו שכונת קברות מת פרט להרוג שאם נמצאו מגוידין אפילו הן שלשה אין להן שכונת קברות דאיכא למימר כאן נהרגו ולא ניתנו לקבורה מושכב פרט ליושב כדרכו פרט לשראשו מונח לו בין ירכותיו דאיכא למימר עכו"ם הוא הואיל ואין מושכב כדרך ישראל מת אי נמי אם ישראל הוא באקראי בעלמא השליכוהו לשם עד שיהא להם פנאי ויטלוהו מכאן לקברו בבית הקברות הלכך אין להם לא תפוסה ולא שכונת קברות:

שמעון היכי עביד להו הא קא נגעי כוכיו להדדי אלא במעמיק הכא נמי במעמיק רב הונא בריה דרב יהושע אמר ארבע מערות לר"ש דעביד להו כי ¢חרותא והא דרב הונא בריה דרב יהושע סברותא היא סמכדי כל אמתא בריבועא אמתא ותרי חומשי באלכסונא כמה הוי להו חד סרי וחומשא כוכין כמה הוו תמניא תמניא בחד סרי וחומשא היכי משכחת לה אלא הא דרב הונא בריה דרב יהושע ברותא היא ואי בעית אימא כדאמר רב שישא בריה דרב אידי בניפלי הכא נמי בניפלי תנוף התם "המוצא מת מושכב כדרכו נומלו ואת תפוסתו שנים נוטלן ואת תפוסתן בר׳ חנינה דהכה דוקה יושב ממעט ולה עומד: דעביד להו בקרן זוית. וה״מ כיון שהוה מעמיק המהי לריך שיעשה בקרן זוים יעשה זוית. וה״מ כיון שהוה מעמיק המהי לריך שיעשה בקרן זוים יעשה מצא

של מערה השנית הסמוך לה אליבא דר"ש. הלכך הכי מפרשי לה דעביד להו בקרן זוית ממש מאחורי המערה ולא לצד פתחים בשני הזויות שכנגד הפתח חצי הכוך בכותל זה וחלי הכוך בכותל זה והיינו מימין הפתח ומשמאל הפתח דקתני

קבורת חמורים. שמשליכין בבור: יש מפרשים שיטה זו כך דעביד

להו בקרן ווים. בחלי אמה הפנויה בזוית מזה ובחלי אמה שבזוית

הכותל שכנגדו אצל הפתח בתחלת המערה לשם חוקק הכוכין בכתלים

סמוך לכוכין האחרים והא נגעי כו׳ שכוך זה שהוא רחב אמה נכנס

חלי אמה בכוך שבכותל המרוחק חלי

אמה מן הזוית ומשני במעמיה לא

יחפור בשוה לאחרים אלא מלמטה

יחפור אותו שיהא אמה בינתים כעין

עילית ותחתית ומיהו בכל המערה

לא היה מלריך ר"ש כן במעמיק משום

דבכאן סמוך לחצר הוי הקרקע קשה

שאינו חופר כלל לא למעלה ולא

למטה אבל באמצעית המערה שיש

מכל לד כוכין וחפירות לא היה מלריך

ר"ש לעשות כוכין למטה מן העליונה

פן תפול המערה. י"מ כן ולא נהירא

חדה דחין זה לשון קרן זוית ועוד ה"כ

למה אינו עושה כמו כן בכל המערה

כוכין הרבה זה תחת זה דהא מוקי לה

במעמיק וא"ת מפני שאינו רוצה

לעשות כוך תחת כוך והלא בעל

כרחך כוך זה שבסוף הכותל הסמוך

לפתח הלא יש על גביו כוכין ראשונים

מתניתין כזה א: ומקשינן והא קא נגעי א כוכין. של זוית שני הכתלים ובהדי לכל זוית וזוית דהך כוך דבקרן מחבר הקרן בסוף כותל מזרחי וכוך שבסוף

הדדין והוו להו שלשה כוכין זה בתוך זה כוך שמכאן שהוא חלי אמה רחוק מן כותל דרומי שאין בין כוך זה לכוך זה אלא חלי אמה על חלי אמה ואלכסונה: ומשני במעמיק. ולפיכך עושה אותם

מערה מנוכה

מערה

רמנ"ן. ג. [עוד] קשיא לשיטתו דא"כ בחנם נקט המוצא דה"ה לשלשתן ידועין דיש לו שכונת קברות. תוס' נזיר סה.

רבינו גרשום (המשר)

צל ח' אמות שהן בריבוע הוי להו חד סרי אמות וחומש באלכסון וסוף סוף תמניא כוכין בחד סרי אמין וחומשא של אלכסון היכי משכחת לה ד' כוכין של כותל כותל מערה זו וד׳ כוכין כותל מערה אחרת . דקיימי בהנך חד סרי אמין ין כי בווכן יווי סו אמין אפי׳ באלכסון היכי משכחת לה והלא אורך הכוך ד׳ אמות ובין כל כוך וכוך אמה אותו כוך רביעי שבכותל זה וכוך . רביעי שבכותל אחר יוצאין . הרבה חוץ מזוית האלכסוז וגם יוו בררוון כורינרואלכטון וגם שאר הכוכין כשעומדין כנגד האלכסון נוגעין ראשיהן זה בזה ואי אפשר באלכסון מפני . העליונים חוץ מן שתי הזויות של האלכסון והם ה״נ לכל מערה ומערה ומי שמכר החצר והמערות לעשות כוכין אינו רוצה שיצאו חוץ מן האלכסון לגמרי כלל וכלל ולהכי לא מתרץ כי חרותא ולא ביוצאיז כנגדן בשוה משום דקא נגעי כוכין דסמוכין לזויות אהדדי

לאוקמי ביוצאין בכנגדן בשוה . ובמעמיק אותן שבכותל אחר שסמוכין לזויות שלא יגיעו באותן היוצאין מכותל מערה אחרת סמוך לזוית וכי היכי דמוקמי הני במעמיק אחוק שבכותר אחו שטמונין לוויות שא יגיעו באחון היצאין מכוחל מצוח אחות טמון לחזית וכי היכי המוקמי הני. במעמיק מוקמי נמי כולה תרי כוכין דאחד מימין ואחד משמאל במעמיק ל) אלא כדאמר רב ששת בריה דרב אידי לקמן בנפלי בכוכין של נפלים קטנים הכא נמי בנפלי ובאותה חצי אמה של קרן מערה זו נושה כוך של נפל קטן ואל יגע בכוכין האחרים והם הכי נמי לזוית כותל מערה זו עושה כוך של נפלי כדי שלא יגעו לכוכין של כותל מערה האחרת ולא צריך מעמיק. ולרב הונא דמוקים להו בחרותא באלכסון מצית נמי לתרוצי בנפלי שכל מקום שהוא שלא יגעו זה לזה או שלא יצאו חוץ מן האלכסון עושה כוכין של נפלי כדי שלא יגעו זה בזה ולא יצאו חוץ מן האלכסון. תנן התם במסכת נזירות המוצא מת מושכב כדרכו נוטלו ואת תפוסתו של מת ומפרש התם המוצא באקראי פרט למצוי שאם ידוע אותו מת ששם היה קבור לא יויזו ממקומו מת פרט להרוג ותנוטוו של מה ומפוש החום המוצב באקרא" פו ס למצד שאם ידיך אחום מה ששם היה קבור לא יהיה מסקומו מה פו ההדגד נוטלו דוראי נוטלו ואת תפוטחו מושכב פרט ליושב כדרכו פרט לראשו בין ירכותיו דכל הני אפי? יותר מג' נוטלן ואת תפוסחן משום דהכי אתרמי להו דהוי מושלכין התם ולאו שכונת קברות הוא ואינו צריך לבדוק מכאן ואילך דוראי ליכא בית הקברות לשם ומצי למיזל כהנים להתם [או] אוכלי חוליהן בטהרה. מצא שנים הבודק מן מתים כדרכן ומושכבין נוטלן ואת תפוסתן דלא קנו מקומן תפוסתו אותו קרקע שסביבו שהליחה והמוח של מת שם כל אותה קרקע נוטל עמו דכמת עצמו דמי וחופר עוד בבתולת הקרקע עם התפוסה ג׳ אצבעות והיינו תפוסתו כדאמר להו יעהב לבניו בשעת פטירתו ונשאתני ממצרים מאי אמר להו ונשאתני ממצרים אלא הופוסוד אתביבור וחיים ופנסונד הלאה: יוחד ייבן בבין בשפור סירות ובשחות בופנד כי או אמור דוה כי אחרכם עובד מאה ה הכי קאמר להו מקרקע מצרים סול נמי דהיינו נמי תפוסתו שלשה קנו בציר לא עד שוני איכא למימר דהכי איתרמי ערב שבת עם השמשות וקברום התם ולא שכונת קברות ההם ולא שכונת קברות הוא ולא צריך למיבדק טפי:

למערבית צפונית של חצר אותו כוכיו הסמוכיו לדרום החצר נוגעיו זה בזה אלא איו להו תקנה אא״כ השנים שבזוית זו מעמיקיו רצפובית צפונית שר דוצו אותן מרכץ המסופין לדרום והוצו מנצבין זה בזה אלא אין להן הקצה אא כ השנים שבוחית זו ממניקץ יותר מן השתים שבווית זו שפוגעין כנגדן כדי שלא יגעו הללו והללו הכי נמי אותן שבקרן זוית שבימין הפתח ושמשמאל מעמיקין יותר מן האחרים שלא יגעו או יקבעם באירך כותל רותב המערה בקרן זוית אחד מכאן ואחד מכאן ומעמיקן: רב הונא בריה דרב יהושע אמר. לא צריך לתרוצי לד' מערות דר"ש במעמיק שום כוך יותר מחבירו כלל ומהכא לא תפשוט לשני כוכין הללו דר' מערות לר' שמעון בלא מעמיק מתקנו כוכייהו שפיר דלא נגעי אחדרי וכגון דעביד להו לכוכין דידהו כחרותא. כלומר כמו ענפי הדקל שאין רדי שמעון בלא מעמיק מתקנו כוכייהו שפיר דיא נגעי אהדיר וכנון דעביד הו לכוכין דידהו כחרותא. כרומר כמו ענפי הדיק שאין
יוצאין מון הדקל נגדון בא לא מצדיך ומעין למעלה כך כל הכוכין שבכוחלי אורן מטערות יצדים לפלי מעלה כמו נעפים ולא
יפגעו ולא יגעו זה בזה אותן שסמוכין לווית החצר אבל אותן ב' כוכין שבימין הפתח ובשמאל לא מצית לאוקמינהו כי האי גוונא
במצדר דאין להם מקום כל כך ויגעיו 2) לחללו שסמוכין להן מכאן וכמאן: והא דרב הונא. דמוקים להו בתרותא שמצדרן ומחזירן
הכוכין כנגד האלכטון ולא נגדן בשוה בכותל ברותא היא. כלומר לאו מילתא הוא דאותו מקום דכוכין שיוצאין בו הכוכין בין
מערה למערה בכותל אורך מערה זו ובכותל אורך מערה זו היר ח' על ח'י בריבוע לפי שאורך כותל מערה זו ח'י אמות אורך מתל
מערה אחרת שבצידה זו אמות היינו ח'י על ח'י. ומכדי קים להו לרבנן דכל אמתא בריבועא הייא אמתא ותרי חומשי באלסונא
מערה אחרת שבצידה זו אמות היינו ח'י על ח'י. ומכדי קים להו לרבנן דכל אמתא בריבועא הייא אמתא ותרי חומשי באלסונא לאני שוישי מערה אתר אם אבר את הער את היי מערה אתר אם מערה אתר את אתר את היינו חיי על ח'י. ביו הביה היינו שהרלים היינו שרהליים. את היינו שהייל היינו היינו חייל או אייום אותר מות אמתא מרוני בדיו מריה מריינו שהרליים. הייותר אות אותר אות אותר אות היינו של אני מודישי מתריים את אתר את היינו היינו חייל היינו שריל אייותר אות אותר מות היינו שווי ביו מריה מייותר אות אותר אות אותר שונה אותר את הייותר את הייותר אותר אותר אותר אותר מייותר אותר אותר אותר אותר אותר אותר מייותר אותר אותר את אתר את הייותר אותר את הייותר אותר את אתר את הייותר את אתר את הייותר הייותר את הייותר הייותר את כלומר כל אמה שהיא מרובעת אמה אם תמדוד באלכסונה קא מייתרא טפי מאמתא תרי חומשי אמה וכיוז דהני מקום כוכיז שבסלע שביך כי אמור אות מדבלת אבות אם הנמור בארכנונית אם ידוא אם באמנותיה והופש את החודריך והי בקום כוכך קבסיכ שביך כי פערות הוה ח' על די בריבוע נל אמה ואמה מהני ח' אמות אי מחזרינן לה באלכטונה מייתרא כל אמתו אמאת אחרי. חומשי וכמה הוי להו מאותן ח' אמות כמה עודפות ט"ז חומשין דהיינו ג' אמות וחומש הוסיף אלו ג' אמות וחומש שעודף באלכסון